

Arrest

nr. 164 670 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 december 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Het in de aanhef van dit arrest vermelde inreisverbod betreft de bestreden beslissing. Ze werd betekend op 27 oktober 2015 en luidt als volgt

*“Aan de heer die verklaart te heten:
(...)”*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.10.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Op 10.07.2015 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (33bis).

Op 18.08.2015 werd door de politie van Aniwerpen aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 17.09.2015 het grondgebied te verlaten. Hij werd daarbij aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene kwam in 2005 naar België in het bezit van een studentenvisum. In het kader van zijn studies werd hij meermaals in het bezit gesteld van A kaart, de laatste geldig tot 31.10.2014. Een verlenging van zijn verblijf als student hierna werd door de DVZ geweigerd. Deze beslissing (33bis) werd op 10.07.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

De Burgerlijke Stand van Antwerpen weigerde na negatief advies van het Parket van Antwerpen het huwelijk met een Belgische onderdane te voltrekken nadat was vastgesteld dat deze enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.2. Samen met de bestreden beslissing werd een bijlage 13septies getroffen en betekend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, "Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van het proportionaliteitsbeginsel".

Verzoeker betoogt als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen

de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 40bis en 40ter Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris miskent de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De staatssecretaris argumenteert dat verzoeker tot tweemaal toe een bevel tot het verlaten van het grondgebied heeft genegeerd. Doch dient dit gekaderd te worden in het feit dat er tot op de dag van vandaag nog steeds een procedure hangende is omtrent het huwelijk dat verzoeker en zijn partner willen aangaan. Verzoeker werd immers gehoord over zijn huwelijk. Het is de procureur des Konings die een onderzoek naar schijnhuwelijk is gestart. Alsdan werd vastgesteld dat verzoeker niet meer over een geldig visum beschikte en dat derhalve hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd.

De staatssecretaris legt bij een derde bevel om het grondgebied te verlaten direct een inreisverbod van 3(!) jaar op.

Gelet op het zeer lange verblijf van verzoeker in België, het feit dat verzoeker een brede vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd én het feit dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft en in België woont, maakt dat de beslissing tot inreisverbod van 3 jaar buitenproportioneel is ten aanzien van de door verzoeker begane overtredingen.

Deze beslissing is temeer buitenproportioneel, gelet op het feit dat verzoeker op 10.07.2015 en 18.08.2015 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Verzoeker had alsdan immers nog geen antwoord gekregen van de gemeente omtrent de huwelijksaangifte. Verzoeker kreeg hierover pas een antwoord op 01.09.2015. Het is aldus volstrekt normaal dat verzoeker het land niet wenste te verlaten omdat hij met zijn partner wenst te trouwen.

Door de miskennis van deze artikels heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Waar verzoeker in zijn ondersteunend betoog gewag maakt van de schending van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient de Raad op te werpen dat de bestreden beslissing hiervan geen toepassing maakt en dat verzoeker bovendien nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen geschonden werden door de bestreden beslissing. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.4. Verzoeker acht de bewijswaarde van *“ingediende documenten”* geschonden en poneert dat de bestreden beslissing niet wordt gedragen door *“de feiten van het dossier”*, maar dergelijk niet geconcretiseerd betoog kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

2.5. Verzoeker kadert het gegeven dat hij geen opvolging heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, doch met zijn uitleg kan hij de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar deze vaststelt, *“Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.”* Een hangende procedure inzake een schijnhuwelijk maakt niet dat verzoeker op legale wijze in het Rijk verblijft of dat verwerende partij niet meer zou mogen vaststellen dat verzoeker vroegere beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dezelfde vaststelling dient te worden gemaakt waar verzoeker opwerpt dat hij bevelen kreeg uitgevaardigd op het ogenblik dat hij nog geen antwoord had van de gemeente omtrent de huwelijksaangifte.

2.6. Verzoeker is geschandaliseerd dat de verwerende partij direct een inreisverbod voor drie jaar oplegt, somt de elementen op die zijn zaak kenmerken en is van oordeel dat dit maakt dat de bestreden beslissing *“buitenproportioneel”* is, doch met zijn eigen visie op zijn zaak toont hij niet aan dat het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar kennelijk onredelijk of disproportioneel is, wanneer de verwerende partij vaststelt, *“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

2.7. Verzoeker wijst er op dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft en in België woont, maar gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing stelt, *“De Burgerlijke Stand van Antwerpen weigerde na negatief advies van het Parket van Antwerpen het huwelijk met een Belgische onderdane te voltrekken nadat was vastgesteld dat deze enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.”* Verzoeker gaat niet in op deze afweging.

2.8. Verzoeker maakt gewag van een brede vrienden- en kennissenkring doch dit wordt niet aangetoond, noch nader uitgewerkt zodat dit de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA